

Мъдрост за праведен ЖИВОТ

Събота следобед

За изучаване през седмицата: Псалми 119:1-16; Псалом 90; Йоан 3:16; Псалми 95:7-11; Псалом 141; Псалом 128.

Стих за запаметяване: „Научи ни така да броим дните си, че да придобием мъдро сърце“ (Псалми 90:12).

Както видяхме, Божията благодат осигурява опрощение на греха и създава ново сърце в каещия се грешник, който сега живее чрез вяра. Божието Слово също дава наставления за праведен живот (Псалми 119:9-16). Спазването на Божия закон в никакъв случай не означава машинално спазване на правила, а живот в близка лична връзка с Бога; живот, изпълнен с благословения (Псалми 119:1, 2; Псалом 128).

Но животът на праведника не е лишен от изкушения. Понякога праведните могат да бъдат изкушени поради коварното естество на греха (Псалми 141:2-4) и дори да се поддадат на това изкушение. Бог допуска време на изпитание, за да може верността (или неверността) на Неговите деца да бъде ясно разкрита. Ако Божиите чеда се вслушат в Господните

наставления и предупреждения, тяхната вяра ще бъде пречистена и доверието им в Господа – укрепено. Мъдростта за праведния живот се придобива чрез динамиката на живот с Бога сред изкушения и предизвикателства. По този начин молитвата Той да ни научи да броим дните си, за да можем да придобием мъдро сърце (Псалми 90:12), отразява постоянната ангажираност да се обхождаме във вяроност към Господа.

** Проучете урока от тази седмица, за да се подготвите за съботата, 24 февруари.*

В сърцето си опазих Твоето Слово

Прочетете Псалми 119:1-16, 161-168. Как би трябвало да спазваме Божиите заповеди и какви благословения получаваме от това?

Библията описва ежедневния живот на вяра като поклонническо пътуване („ходене“) с Бога по Неговия път на праведност. Животът на вярата се поддържа чрез ходене „в закона на Господа“ (Псалми 119:1) и чрез ходене „в светлината на Твоето лице“ (Псалми 89:15). Това в никакъв случай не са две различни ходения. Ходенето в светлината на Божието лице предполага спазване на Божия закон. По същия начин ходенето „в закона на Господа“ включва търсене на Бога с цяло сърце (Псалми 119:1, 2, 10).

Да бъдете „непорочни в пътя“ е друг начин, по който Псалмите описват праведния живот (Псалми 119:1; синодален превод). „Непорочен“ описва жертвата „без недостатък“, която е приемлива за Бога (Изход 12:5). По същия начин животът на праведния човек, който е жива жертва (Римляни 12:1), трябва да бъде неосквернен от любов към греха. Животът, отдаден на Бога, също е „съвършен път“, което означава, че човекът поема в правилната посока на живота, която е угодна на Бога (Псалми 101:2, 6; вж. също Псалми 18:32).

Спазването на Божиите заповеди няма нищо общо със закономото спазване на божествените правила. Напротив, то се състои в „добро разбиране“ на разликата между правилното и погрешното, между доброто и злото (Псалми 111:10; вж. също 1 Летописи 22:12) и включва целия човек, а не само външните действия. Да бъдете „непорочни“, да спазвате Божиите

заповеди и да търсите Бога с цяло си сърце, са неразделни нагласи в живота (Псалми 119:1, 2).

Божиите заповеди са откровение за Божиата воля в света. Те наставляват хората как да станат мъдри и да живеят в свобода и мир (Псалми 119:7-11, 133). Псалмистът се наслаждава на закона, защото законът го уверява в Божиата вярност (Псалми 119:77, 174).

„Много мир имат онези, които обичат Твоя закон, и за тях няма препятствия, за да се препъват“ (Псалми 119:165). Образът на препъването описва моралния провал. Като светилник в нозете на псалмиста (Псалми 119:105) Божието Слово ни защитава от изкушения (Псалми 119:110).

Как Христос извява силата на Божието Слово в живота Си (Матей 4:1-11)? Какво следва да ни покаже това за силата, която идва от сърце, решено да се подчинява на Божия закон?

Научи ни да броим дните си

Прочетете Псалом 90; Псалми 102:11 и Псалми 103:14-16.
Каква е човешката участ?

Грешното човешко съществуване е само пàра в светлината на вечността. Хиляда години в Божиите очи са „като нощна стража“, която продължава три или четири часа (Псалми 90:4). В сравнение с божественото време един човешки живот отлита (Псалми 90:10). Най-силните сред хората са сравними с най-слабите сред растенията (Псалми 90:5, 6; Псалми 103:15, 16). Но даже този кратък живот е изпълнен с труд и скръб (Псалми 90:10). Дори светските хора, които нямат вяра в Бога, скърбят и оплакват краткия живот, особено в контраст с вечността, която е някъде там и която, както знаят, заплашва да продължи без тях.

Псалом 90 поставя човешката участ в контекста на Божията грижа за хората като техен Създател. Господ е бил обиталището на Своя народ във всички поколения (Псалми 90:1, 2). Еврейската дума *ma'on*, „място на обитаване“, описва Господа като подслон или убежище на Неговия народ (Псалми 91:9).

Бог съдържа Своя справедлив гняв и отново простира Своята благодат. Псалмистът възкликва: „Кой знае силата на гнева Ти?“ (Псалми 90:11), което означава, че никой никога не е изпитвал пълния резултат от Божия гняв срещу греха и затова има надежда хората да се покаят и да придобият мъдрост за праведен живот.

Мъдростта, описана в Библията, не е просто интелигентност, но и благоговение пред Бога. Мъдростта, от която се нуждаем,

е да знаем как „да броим дните си“ (Псалми 90:12). Щом можем да преброим дните си, това значи, че дните ни са ограничени и ние знаем, че са ограничени. Мъдрият живот означава да живеем със съзнание за преходността на живота, водещо до вяра и покорство. Тази мъдрост се придобива само чрез покаяние (Псалми 90:8, 12) и Божиите дарове на опрощение, състрадание и милост (Псалми 90:13, 14).

Нашият основен проблем не произтича от факта, че сме създадени като човешки същества, а от греха и от това, което той е причинил на този свят. Неговите опустошителни последици са видими навсякъде и във всеки човек.

Но благодарение на Исус за нас е открит път да излезем от своето човешко затруднение (Йоан 1:29; Йоан 3:14-21). В противен случай нямаше да имаме никаква надежда.

Независимо колко бързо отминава животът ни, какво обещание имаме в Исус? (Вж. Йоан 3:16.) Каква надежда щяхме да имаме без Него?

Господният изпит

Прочетете Псалми 81:7, 8; Псалми 95:7-11 и Псалми 105:17-22. Какво включва Господният изпит в тези стихове?

Мерива е мястото, където Израил изпитва Бога, като отправя предизвикателство към Неговата вярност и сила да се погрижи за нуждите им (Изход 17:1-7; Псалми 95:8, 9). Псалом 81 прави интригуващ обрат и тълкува същото събитие като времето, когато Бог изпитва Израил (Псалми 81:7). И поради тяхното непокорство и липса на доверие (Псалми 81:11) народът се проваля при Божия изпит.

Позоваването на Мерива предава двойна вест. Първо, Божият народ не бива да повтаря грешките на миналите поколения. Вместо това те трябва да се доверят на Бога и да ходят в Неговия път (Псалми 81:13). Второ, въпреки че хората са се провалили в изпитанието, Бог идва да ги спаси, когато са в беда (Псалми 81:7). Божията спасителна благодат в миналото дава увереност в Неговата благодат за новите поколения.

Псалом 105 показва, че изпитанията са Божието средство за изпитване на доверието на Йосиф в Божието Слово относно неговото бъдеще (Битие 37:5-10; Псалми 105:19). Еврейската дума Тсагар , „изпитан“, в стих 19 предава усещане за „очистване“, „облагородяване“ или „пречистване“. Следователно целта на Божието изпитание на Йосифовата вяра е да заличи всяко съмнение в Божието обещание и да укрепи доверието на Йосиф в Божието водителство.

Целта на божествената дисциплина е да укрепи Божиите деца и да ги подготви за изпълнение на обещанието, както е показано в примера на Йосиф (Псалми 105:20-22).

Но отхвърлянето на Божиите наставления води до нарастваща упоритост и закоравяване на сърцето на упорития човек. „Бог изисква незабавно и безусловно подчинение на Своя закон. Но хората спят или са парализирани от измамите на Сатана, който им предлага извинения и увъртания и побеждава угризенията им, като повтаря думите, казани на Ева: „Никак няма да умрете“. Непослушанието не само закоравява сърцето и съвестта на виновния, но развърта и вярата на другите. Онова, което в началото им е изглеждало много лошо, постепенно престава да им се струва такова. И тъй като постоянно е пред очите им, накрая те започват да се питат дали това наистина е грях и несъзнателно се провалят в него“ (Уайт, Е. Свидетелства към църквата. Т. 4, стр. 137, 138).

Какъв е личният ви опит с начина, по който грехът закоравява сърцето? Защо тази мисъл трябва да ни заведе при Кръста, където можем да намерим сила да се покоряваме?

Измамливостта на нечестивия път

Прочетете Псалом 141. За какво се моли псалмистът?

Псалом 141 е молитва за защита от изкушения отвътре и отвън. Псалмистът не само е застрашен от плановете на нечестивите (Псалми 141:9, 10), но също така е изкушен да постъпва като тях. Първото слабо място е самоконтролът в речта и псалмистът се моли Господ да пази вратата на устните му (Псалми 141:3). Това описание намеква за стражата при градските порти, които в библейски времена са защитавали града.

Изкушението е също дали Божието дете ще се подчини на съвета на праведните, или ще бъде подмаменено от деликатесите на нечестивите (Псалми 141:4, 5). Псалмистът представя сърцето си като основна заплаха, защото там се случва истинската битка. Само непрестанната молитва на пълно доверие и преданост към Бога може да спаси Божието дете от изкушение (Псалми 141:2).

Прочетете Псалми 1:1 и Псалми 141:4. Как тук е описан прогресиращият и коварен характер на изкушението?

Псалми 141:4 описва прогресивното естество на изкушението. Първо, сърцето е склонно към злото. Второ, практикува зли дела (значението на еврейски подчертава

повтарящия се характер на действието). Трето, сърцето яде от деликатесите на нечестивите, а именно приема техните зли практики като нещо желателно.

По същия начин в Псалми 1:1 изкушението идва, за да попречи на Божието дете да върви в Господния път, като го кара да ходи с нечестивите, да стои на пътя на грешните и накрая да седи с присмивателите. Нечестиви, грешни и присмиватели: ние не трябва да бъдем като тях или да им позволяваме да ни отдалечат от Господа.

Псалмите описват прогресивния, примамлив и хитър характер на изкушението, което подчертава факта, че само пълната зависимост от Бога може да осигури победата. Псалмите подчертават важността на думите, които човек говори и слуша сред изкушението. Краят както на нечестивите, така и на праведните трябва да научи хората да търсят мъдрост от Бога (Псалми 1:4-6; Псалми 141:8-10). И все пак и в двата псалма окончателното оправдание на Божиите чеда остава в бъдещето. Това означава, че вярващите са призовани търпеливо да се доверяват на Бога и да Го чакат.

Благословенията от праведния живот

Прочетете Псалми 1:1-3; Псалми 112:1-9 и Псалом 128. Какви благословения са обещани на почитащите Господа?

От многото благословения, обещани на почитащите Господа, мирът е може би едно от най-съществените. Псалом 1 описва праведните посредством сравнение с дърво, посадено край водни потоци, което дава плодовете си навреме и чиито листа не изсъхват (Псалми 1:3; Йеремия 17:7, 8; Йезекиил 47:12). Това сравнение посочва източника на всички благословения, а именно пребъждането в Божието присъствие в Неговото светилище и наслаждаването на непрекъсната и любяща връзка с Бога. За разлика от нечестивите, които са представени като плява, без стабилност, принадлежност и бъдеще, праведните са като плодоносно дърво с корени; място, близо до Бога, и вечен живот.

Псалми 128:2, 3 напомня за благословенията на месианското царство, където седенето под собствената лоза и смокинята е символ на мир и просперитет (Михей 4:4). Благословенията на мира върху Йерусалим (Псалми 122:6-8; Псалми 128:5, 6) предава надеждата в Месия, Който ще сложи край на злото и ще възстанови мира в света.

„Наследството на светиите е наречено в Библията отечество (Евреи 11:14-16). Там небесният Пастир води стадото Си при извори на жива вода. Дървото на живота дава плодовете си всеки месец, а листата му служат за изцеление на народите. Там вечно течащите потоци са бистри като кристал, а люлеещи се дървета край тях хвърлят сенките си над пътищата, приготвени за изкупените на Господа. Там пространните

долини преливат в красиви хълмове, а Божиите планини издигат величествените си върхове. По тези мирни равнини, край живите реки Божият народ, бил тъй дълго странник и скитник, ще намери своята родина“ (Уайт, Е. Великата борба. Стр. 675 – англ. изд.).

Новият Завет описва изпълнението на тази надежда при Второто пришествие на Христос и създаването на новия свят (Матей 26:29; Откровение, 21 гл.). Ето защо, въпреки че праведните получават много благословения в този живот, пълнотата на Божието благоволение ги очаква, когато Божието царство бъде напълно възстановено в края на времето.

Защо кръстът и случилото се там е гаранция за обещанията, които се намират в Новия Завет за това, което Бог е подготвил за нас? Как можем да черпим утеха от тези обещания още сега?

Разширено изучаване: В тези модерни времена придобиването на мъдрост сякаш не е толкова желано, колкото постигането на щастие. Хората предпочитат да бъдат щастливи, отколкото мъдри. Но можем ли да бъдем истински щастливи и да живеем пълноценен живот без божествена мъдрост? Псалмите ясно казват, че не можем. Добрата новина е, че от нас не се иска да избираме между мъдростта и щастиято. Божествената мъдрост носи истинско щастие.

Един съвсем прост пример от еврейския език може да илюстрира това. На еврейски думата „стъпка“ в множествено число ('a shurey) звучи до голяма степен като думата „щастие“ (' ashrey). Въпреки че пропускаме тази асоциация в нашите преводи, тя предава силна вест: „стъпките“, придържани се към Божия път, водят до „щастлив“ живот (Псалми 1:1; Псалми 17:5; Псалми 37:31; Псалми 44:18; Псалми 89:15; Псалми 119:1). В Библията нито мъдростта, нито щастиято са абстрактни понятия, а реално преживяване.

Те се намират във връзка с Бога, която се състои от почитане, прославяне, намиране на сила и доверие в Него. Псалми 25:14 казва, че „Тайната Господня е за ония, които Му се боят; там открива Той Своя завет“ (синодален превод).

„Благодаря на Бога за светлите картини, които представя пред нас. Нека спираме вниманието си върху тях, нека съхраняваме благословените обещания на Неговата любов така, че да не ги изпускате от поглед. Божият Син, Който напусна трона на Своя Баща, обличайки Божественото Си естество с човешко, за да може да ни освободи от властта на Сатана; победата, която Христос извоюва, за да отвори пред нас небето и да разкрие пред очите ни мястото на Своето присъствие, озарявано от Божията слава; падналото човечество, захвърлено от греха в ямата на гибелта, е спасено от Божия Син и връзката му с безпределния Бог – възстановена; човекът, издържал Божествения изпит чрез вяра в Изкупителя, бива облечен в Христовата правда и издигнат до Неговия престол – ето това са картините, върху

които Бог иска да размишляваме“ (Уайт, Е. Пътят към Христос. Стр. 118 – англ. изд.).

Въпроси за разискване:

- 1. Как може Божието Слово да се превърне в източник на наслада, а да не бъде просто наставление? Как храненето с Божието Слово е свързано с пребъждането в Исус Христос, Словото (Йоан 1:1; Йоан 15:5, 7)?**
- 2. Какво се случва, когато хората съзнателно и постоянно отхвърлят Божието учение (Псалом 81; Псалом 95)? Защо според вас се случва така?**
- 3. Защо пътят на нечестивите понякога може да изглежда по-желан от съвета на праведните? (Псалом 141)? Тоест как да се справим с очевидния факт, че често нечестивите сякаш се справят чудесно в живота?**

Тази събота, 24.02.2024 г., ще се молим за църкви „Христо Даново“ и „Цалапица“.